

קליטת ירדן

מן הכמיהה לשלום. אבל הוא גם הבין כי כמיהה זו קלה: שכן היא מבוססת על הדרישה, השלום יהיה מבוסס על הסטטוס-קו. היחידים שיצטרפו לחתר יהיו הערבים. בצד הערבי לא גילה כמיהה לשלום. אבל גם לא כמיהה למלחמה. הוא שוחח עם סטודנטים ופרופסורים, עם מנהיגי איגודים ועם פלאחים. הם לא דיברו על מלחמה נגד ישראל. אם נגעו בנושא הישראלי, דיברו רק על הפלסטינאים, כלומר הפליטים. בשום שר חה לא העמידו בספק את עצם זכות קיומה של ישראל. הפעמים המעטות שבהן הוזכרה אפשרות המלחמה נגד ישראל, היו בשיחות עם אינטלקטואלים. הם העלו אותה כהנחה היפותטית, כהשערה לצרכי ויכוח.

המפתח לשלום? לגבי סארטר אין ספק: פתרון בעיית הפליטים. "אינני מדינאי ו אינני בריסמכא", הצהיר, ולכן ראה את עצמו פטור מלהגיש תוכנית מעשית ומחייבת של הפתרון. אבל כאישירוח הוא אינו יכול להתחמק מן הבעיה. כידיד ישראל וה ערבים הוא גם אינו רואה ניגוד בין שני תנאי היסוד של שני הצדדים: המשך קיומה של מדינת ישראל, והחזרת הפליטים. כונתו היתה ברורה: אחרי שאישירוח יחדיר דיעה זו אצל ההמונים, יבוא תורו של המדינאי להציע דרכים ממשיות ליישומה.

ידעתי, מן השיחה הקודמת שהיתה לאורי אבנרי ולי עם סארטר, כי הוא מתעניין מאד במצבם של ערביי ישראל, וביחסים בין ערבים וערבים כאן. ידעתי גם, כי ניפגש עם נציגים ערביים מכל הזרמים

"ציירו אותנו בלבוש של אסירים, המובלים בניגוד לרצונם. זאת קריקטורה משעשעת, אבל אני מבטיחכם שהיא רחוקה מהאמת. בישראל פשוט אי אפשר למנוע ממישהו לשמוע כל דעה שהיא". הכתנה היתה לקריקטורה של העולם הזה (1942). שהראתה את ז'אן-פול סארטר, סר מון דה-בוואר וקלוד לאנצמן מובלים על ידי מפ"ם, אחרי שדנונו לסיוור מודרך. כאשר השמיע סארטר את הערתו על קריקטורה זו, במסיבת עיתונאים בתל-אביב ערב שובו לצרפת, פסח עליה המתרגם. מן הסתם, לא נראתה לו חשובה במיוחד. רק כאשר תירגם את הפרק הבא של דברי סאר- טר, כעבור רבע שעה, כלל את המשפט אודות הקריקטורה. כי בינתיים הסביר לו מארגן המסיבה מטעם מפ"ם, שדילג על מש- פט חשוב. משפט שהוא, כנראה, החשוב ביותר בעיני מפ"ם.

כך, על כל פנים, אני מבין מן המאמר הארוך שהופיע בעל המישר כעבור יומיים. נאמר בו: הנה, סוף-סוף נגלה פרצופם ה אמיתי של עורכי העולם הזה: במסחה של לוחמי-שלום הם ניצלו את ביקורו של סארטר כדי לתקוף את לוחמת-השלום ה אמיתית, שהיא כמובן מפ"ם. אין הבדל בינם לבין היום החרותי.

כדאי להעמיד את הדברים על דיוקם: לא תקפנו את מפ"ם. לעגנו לעסקניה הקטנטנים שניסו להפוך את ביקורו של סארטר למסע תעמולה מפ"מי, שמטרתו העיקרית לפרסם ולרומם עסקנים מפלגתיים מקומיים מדרגה ג' וד'. (כי כה יכול להיות מגוחך יותר,

התוכל לדרוש יותר מסכין גלוח
אשר לא לחול בו כבחן הגלוח?

אדיסון

עונה על כל דרישותיך
הודות לתהליך "צורו הטרמו-כימי
T C 7

על כל פנים
"אדיסון" יותר ועים

הודעה

הרינו להודיע, כי החל מתאריך 1.4.67, יש לפנות בכל עניני הפצת "העולם הזה" ל:

גד

חברה להפצה בע"מ

ת"א, רח' צ'לנוב 13, טל. 823701

(קיוסקים ומוכרי עתונים המעוניינים למכור את השבועון, מתבקשים לפנות למפיץ הנ"ל).

העולם הזה

חשוב!

דבעי רכב וזנחותם

חגורות בטיחות

(מאושרות)

עם הרכבה ליד הבית, או ליד המשרד של בעלי הרכב, בכל שעות היום.

תל-אביב

חנות ומחסן מרכזי השרון 19, פנת השפלה 3, טל. 30607 (ליד חב' "פיקאס" בע"מ)

תל-אביב

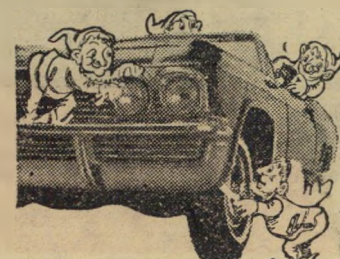
רח' אבן גבירון 68, טל. 226580, (ע"י קפה "רחל")

באר-שבע

רח' הרסה 46 חב' "שחן", טל. 4040.

שלי Shely

אבולריום לרכב בט"מ

אבזורים - מחנאות (קמפינג) - מתנות לאספנים.

שלי Shely

העולם הזה, שבועון החודשות הישראלי המערכת והמנהלה: תל-אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 301345, ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינוקגרפיה כספי בע"מ. • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.

שלום כהן וז'אן-פול סארטר *

המחשבתיים והפוליטיים בארץ. לכן שאלתי, בתום המסיבה, מדוע לא מצא לנכון להביע את דעתו על נושא זה.

הוא ענה בפשטות: "שום עתונאי לא שאל אותי". אחרי מחשבה קצרה הוסיף: "יש הפלייה! אתם צריכים להילחם בה. אל תפסיקו את המאבק הזה. אתם חייבים ל- הילחם למען התקרבות ושוויון עם הערבים. התריעו נגד האפלייה. אנא, בשמי התריעו!" הדאגה הכנה והעמוקה שהידדה בדבריו, הוכיחה שהוא הספיק להבין, תוך שהותו הקצרה כאן, כמה גורלית שאלת היחסים בין ערבים וערבים בישראל. לא רק במישור הפוליטי, אלא גם במישור המוסרי והאנושי. כאשר נפרדתו מסארטר, נזכרתי בדירה תר- בתית ונאה, ברחוב חשינגטון בירושלים. אל דירה זו הוזמנתי כאורח, בערב-שבת לפני שבועיים, לשיחה על בעיית ערביי ישראל. מארחי ציינו, כי אפגוש קבוצה של אקדמאים צעירים, ולמרות שהנוכחים לא הוצגו בפני לפי מקצועותיהם, אפשר היה להבין כי נמצאו ביניהם אנשירוח, אנשי האוניברסיטה, ואנשימינהל בכירים.

הנחת-היסוד שהצנתי אומרת, כי ערביי ישראל הם אורחים שחייזכויות של המדינה. הם גם אורחים בעלי ערך מיוחד: גשר חי אל העולם הערבי מסביב. על המדינה ליצור את התנאים - בתוך ישראל ובמדינותיה המרחבית - שאפשרו לגשר זה למלא את יעודו ההיסטורי.

תחת זאת ניהלו כל ממשלות ישראל מדיניות שסופה לשרוף את הגשר הזה, ו-

• משמאל: סימון דה-בוואר. מאחוריה: ארלט אלקיים. בתו המאומצת. מאחור: עתו- נאים, שיצאו אחריהם מבית העתונאים.